

[Albertsen.]

dag synes næsten uaktuelle, fordi vi simpelt hen ikke kunne forudse, hvad der skulle ske på disse felter.

Det har skabt enorme problemer for de mennesker, der er beskæftiget inden for disse områder, problemer, som man stort set står magtesløs over for i mange af de gamle institutioner med dårlige faciliteter, med dårlige arbejdsforhold og med et væld af vanskeligheder, som man ikke har eksperitise til at kunne klare. Det er det, der gør, at man inden for store dele af børne- og ungdomsforsorgen næsten anser arbejdsforholdene for fortvivlede, og at opgaverne ikke bliver løst. Mange kommuner synes, at de resultater, der kommer ud af anbringelserne, slet ikke svarer til de meget betydelige omkostninger, der er forbundet med dem.

Jeg har et enkelt konkret eksempel: en institution i Nordsjælland, normeret til 34, nednormeret til 21. I 11 år har man kæmpet for at få denne institutions status forbedret, uden at man har fået besvarelser på sine henvendelser, og uden at der er kommet resultater deraf. Jeg tror, at denne udvikling er af en sådan karakter, at et omgående initiativ er nødvendigt fra ministerens side, og jeg afventer svaret herpå.

Socialministeren (Nathalie Lind): På baggrund af det stillede spørgsmåls generelle karakter og da det jo ikke var ledsaget af nogen form for skriftlig begrundelse, må jeg have lov at forvente, at spørgeren også regner med at få et generelt svar.

Selv om der nu her i dag er anført mere konkrete ting som baggrund for spørgsmålet, må jeg alligevel indledningsvis komme med nogle almindelige bemærkninger om børne- og ungdomsforsorgens stilling; det skyldes ikke mindst, at den formulering, som spørgsmålet har, og den påstand, som er indeholdt deri om de kriseagtige forhold, rammer vor børne- og ungdomsforsorg på en sådan måde, at jeg ikke mener, det bør stå uimodsagt, for der ligger jo netop forudsætningsvis deri dette, at man er i en krisesituation.

Hvis man skal bedømme forsorgens almenne, forebyggende indsats, tror jeg, alle må erkende at her er vi inde i en positiv udvikling. Med hensyn til anbringelserne uden for

hjemmet, som jeg nu forstår hr. Albertsen særlig har ønsket at komme ind på, er det rigtigt, man her rører ved et af forsorgens vanskeligste problemer. Det ideelle ville vel nok være, om vi overhovedet kunne undgå disse anbringelser, men vi må vel være realistiske og erkende, at det kan vi næppe.

Hvis man kort skal karakterisere de problemer, vi står over for i dag, kan man sige, at forholdet er det, at der i større og større omfang kræves bistand til at løse de behandlingsmæssige opgaver, mens antallet af anbringelser uden for hjemmet for at klare de almindelige forsørgelsesmæssige problemer er for nedadgående. I en sådan situation, hvor kravene og ønskerne skifter, er det klart, at det kan resultere i, at den eksisterende kapacitet ikke udnyttes fuldt ud.

Jeg skal kort oplyse om belægningsforholdene på døgninstitutionerne, at der i alt pr. oktober 1970 var 7.514 normerede pladser fordelt på 275 institutioner, og der var en ledighed pr. samme dato på 1.143, svarende til en nettoledighedsprocent på 15. Men den fordeler sig forskelligt på de forskellige institutionstyper; vi har størst ledighed inden for spædbørnshjem, som vi også i det omfang, det er muligt, søger omdannet til vuggestuer, og vi har ret stor ledighed inden for de børnehjem, der er beregnet til kortere ophold. Til gengæld er der jo på disse hjem tale om hyppige ind- og udskrivninger, således at ledighedstallene vil variere meget.

For skolehjemmenes vedkommende, et af de områder, hvor der er et meget stort behov, er forholdet det, at vi omvendt i dag er nødt til at operere med ventelister på i alt 60.

På ungdomshjemmene har vi også en forholdsvis høj ledighed, men den må ses i sammenhæng med udbygningen af ungdomspensionsområdet, som jeg forstod spørgeren også var interesseret i.

Jeg kan endelig oplyse i anledning af spørgsmålet om nedsættelse af et udvalg, at hele denne problematik, ungdomshjem, ungdomspensioner, vil blive behandlet i et institutionsudvalg, som er nedsat under det pædagogiske nævn.

I anledning af, at der i pressen har været udtalelser om, at der skulle være i alt ca. 1.200 normerede stillinger ledige inden for børne- og ungdomsforsorgen, kan jeg blot sige, at det ikke er rigtigt; det drejede sig